

KUMMA

NÄYTESIVUT

Helena Immonen

TÄHTISYNTYISET

Tutustu kirjaan
verkkokaupassamme

LIEHUVA LOHIKÄÄRME

”**L**aiva lähtee!”

Satama oli tungokseen asti täynnä ihmisiä, jotka halusivat nähdä edes vilahduksen *Liehuvaista Lohikäärmeestä*, joka vuosia velloneiden huhujen jälkeen oli vihdoinkin todella lähdössä tutkimusmatkalle kauas etelään.

Harva Kolmiosaarten asukkaista oli koskaan nähnyt minkäänlaista avotaiivaskelpoista laivaa, sillä saaret olivat keisarikunnan kaakkoisin piste, eikä suurilla aluksilla ollut tänne usein asiaa. Rahtilaivatkin pysähtyivät lähinnä Merivuokkosaarella, joka oli Kolmiosaarten läntisin saari. Sieltä tavarat toimitettiin pienemmillä paateilla eteenpäin Punakivisaarelle ja tänne, kolmikosta suurimmalle, Sakaali-saarelle.

Satamaan johtavat kadut olivat ruuhkautuneet ja oli mahdotonta päästä etenemään. Mise työntyi väkisin kiinni kaupungin muuriin ja veti Davin mukanaan. Pienet, ketterät kädet löysivät tutut kolot kivimuurista. Mise edellä

ja Davi perässä lapset kiipesivät korkealle muurille, jonka takana avautui tumma äärettömyys.

Heidän eteensä hyppäsi kullanuskea eläin.

”Sakaali muurilla!” kuului vihainen huuto vartiotornista.

”Poks, et saisi tulla tänne”, Davi murahti saavutettuaan kultasakaalin. Eläin vingahti protestiksi ja liittyi mukaan juoksuun.

”Luulitko tosiaan, että olisin jättänyt Poksin kotiin?” Mise virnisti ja kirmasi kultasakaalin perässä. Hänen silmänsä hehkuivat vihreinä innosta. Mikään ei voinut koskettaa heitä, sillä he olivat tämän kaupungin valtiaita.

”Hei, varokaa vähän, kakarat!”

Vihaisen vartijan ääni sai lapset vain nauramaan. He juoksivat muurin päällä niin lujaa kuin laihat jalat jaksoivat kantaa, väistelivät ärtyneiden vartijoiden kiinniottoyritykset yhtä helposti kuin hengittivät.

Ja sitten he näkivät sen.

Liehuva Lohikäärme oli valtavan kokoinen laiva, suurempi kuin he olivat uskaltaneet unelmoida. Sen tulipunaiset kyljet hohtivat kuin lieskat, ja lohikäärmeen pään muotoinen keula nousi ylväästi kohti ulappaa. Sen runko oli pullea kuin odottavan hylkeen vatsa.

Mutta miehistö, se vasta saikin Misen ja Davin silmät hehkumaan. Miehistö seiso i aluksen kannella ja vilkutti väkijoukolle. He olivat pukeutuneet *Liehuvan Lohikäärmeen* väreihin, punaiseen ja oranssiin. Leveät lierihatut heiluivat

miehistön kynityillä kutreilla, oranssit paitapuserot hohtivat voimaa ja jännitystä. Myös keisarikunnan sotilaita seisoi ryhdikkäässä rivissä laivan keulassa. Rohkeat seikkailijat, jotka kohta suuntaisivat kohti ennen tutkimatonta taivaankantta.

Mise, Davi ja kultasakaali juoksivat muuria eteenpäin, lähestyivät vääjäämättä jättiläistä, joka vielä uinui mutta valmistautui jo liitämään.

Tuuli oli yltymässä. Mise sulki silmänsä ja veti keuhkonsa täyteen neilikan tuoksuista ilmaa. Kun hän avasi ne, hän kohtasi isoveljensä tiiviin katseen. Oletettavasti isoveljen. He eivät olleet täysin varmoja siitä, kumpi heistä räpäleistä oli vedetty ensin kohdusta, jonka omistajaa he eivät olleet koskaan tunteneet.

”Oletko varma tästä?” Davi kysyi ja imaisi huultaan. Isoveli oli harkitsevampi kuin Mise, halusi aina miettiä asioita ensin rauhassa. Mutta Davin silmät loistivat haalean sinisinä, mistä Mise tiesi, että pohjimmiltaan Daviakin kutkutti ajatus seikkailusta, vaikka tämä ei ollutkaan yhtä innoissaan kuin hän.

Mise käänsi katseensa ulapalle. Poks puski päätään Misen kämmentä vasten ja heilutti häntäänsä. Sekin oli innoissaan.

”Etkö kuule, kuinka se kutsuu meitä?”

”Sinun kutsusi ovat johdattaneet meidät aiemminkin ongelmiin.”

”Tarkoitat kai seikkailuihin”, Mise muttristi huuliaan.
”Mitä järkeä elämässä on, jos ei voi seikkailla?”

He olivat kuunnelleet puheita *Liehuvista Lohikäärmeestä* jo vuosia. Laiva oli matkalla kauas etelään, tuntemattomalle taivaalle, jossa kukaan ei tiettävästi ollut koskaan ennen käynyt. *Liehuva Lohikäärme* etsi uusia ilmaasaaria liitettäväksi keisarikuntaan. Sellainen seikkailu oli aivan liian kutkuttava ohitettavaksi!

Mise kurkotti kaulaansa nähdäkseen laiturialueen. Väkijoukolla ei ollut pääsyä laiturille, mutta sataman henkilökuntaa kulki siellä jatkuvasti.

He onnistuisivat kyllä.

Risaiset vaatteet roikkuivat Misen laihan vartalon yllä kuin kerjäläisellä. Davi ei ollut paljon kummoisempi näky. Takkuiset tukat ja kuraiset kasvot kertoivat suurimmalle osalle saarelaisista heidän olevan katujen lapsia. Irtolaisia. Erikoiset raidat kaksosten hiuksissa vielä vahvistivat käsitystä, että heissä oli jokin vialla. Misellä oli paksu violetti raita ja Davilla sininen. Ne olivat olleet heillä aina, eikä kumpikaan tiennyt, mistä väriraidat olivat tulleet. Ominaisuus oli kuitenkin saanut monet katsomaan heitä kyräillen ja välttelemään suoraa kontaktia.

Kaksoset olivat aina tienneet syntyneensä tekemään suuria asioita. Mise uskoi tähän enemmän kuin Davi, mutta myös isovelji uskoi elämän mahdollisuuksiin. Orpoudetaan huolimatta he olivat kasvaneet tietynlaisen perheen

ympäröimänä, saaneet rakkautta ja rajoja sen verran, että olivat kasvaneet vähintään puolikunnollisiksi.

Maailma ei antaisi heille mitään ilmaiseksi, mutta rikkinaisten paitojensa alla kaksosilla sykki seikkailijoiden sydän. Jokaisella lyönnillään se muistutti heitä heidän todellisesta luonteestaan.

Mise katsoi veljeään ja virnisti.

”Olen varma.”

”Varmempi kuin lammasepisodin kanssa?”

”Varmempi kuin Mamman villahousuista.”

”Ohhoh. Eli siis olet varma.”

”Täysin varma!”

”Mennään sitten.”

Davin silmien sini taittui violettiin, kun hän tarttui Misen käteen ja hyppäsi. Pudotus muljahti vatsassa ja sai haukkomaan henkeä. He olivat menneet tästä aiemminkin ja tiesivät, missä kohti jalat tapaisivat muurin kaartuvaa seinämää. He saivat hidastettua vauhtiaan ennen kuin mätkähtivät märälle hiekalle. Poks liukui heidän vierelleen ja katseli suurta avotaivaslaivaa pää kallellaan.

Utuihin ulappa oli muutaman metrin päässä. He olisivat voineet vain kävellä sinne, kävellä ja kadota.

Mutta eivät he halunneet kadota. Ainakaan sillä tavalla.

Vikkelät jalat pinkkaisivat jälleen juoksuun. Lapset harppoivat kyyryssä muurin viertä pitkin, kunnes saavuttivat sataman. Mise tiesi, että Poks seuraisi heitä, aivan kuten

hän oli tiennyt, etteivät kaupungin laiskat vartijat koskaan saisi vikkellä kultasakaalia kiinni. Vaikka he elivät Sakaalisaarella, sakaalit eivät olleet tervetulleita ihmisten joukkoon, sillä useimmat uskoivat niiden tuovan kuoleman mukanaan. Asukkaat olivat halunneet muuttaa saaren nimenkin, sillä jotkut uskoivat, että pelkästään sakaali-sanan lausuminen tiesi huonoa onnea. Sakaalisaari oli kuitenkin saaren virallinen nimi keisarikunnan kirjoissa, eikä sitä noin vain muutettu.

Mitä joutavaa taikauskoa, Mise tuhahti. Ei Poks ollut koskaan tuonut heille kuolemaa, vaan suunnattomasti riemua ja jännittäviä retkiä kaupungin muurien ulkopuolella.

Kalkkikivinen laiturin läpsyi paljaiden jalkojen alla. Kaksoiset hidastivat vauhtinsa ja keskittyivät olemaan huomaamattomia. Yleensä se oli helppoa, sillä useimmat ihmiset eivät kiinnittäneet huomiota pieniin, likaisiin lapsiin. Nytkin laiturilla kävi niin kova kuhina, ettei kukaan huomannut heitä.

Yleensä sakaalin oli vaikeampi kulkea näkymättömissä. Nyt ihmisten mielenkiinto oli kuitenkin nauliintunut *Liehuvaan Lohikäärmeeseen*.

Yhtäkkiä laivan torvi törähti niin voimalla, että ääniaaltojen värinä tuntui varpaissa asti.

”Se lähtee”, Davi kuiskasi.

Misen silmät etsivät kuumeisesti sopivaa kohdetta.

”Tuolla!”

Davi näki heti, mitä Mise tarkoitti. Pieni luukku lastiruumaan oli vielä auki. He hipsivät pitkää laituria eteenpäin. Nyt he olivat jo niin lähellä, että olisivat voineet koskettaa *Liehuvan Lohikäärmeen* kylkeä. Laiva oli järkälemäinen, se kohosi kuin muuri ja varjosti laiturin. Punainen väri hehkui läheltä katsottuna elävää, tulista loimua. Mise arveli, että kyseessä oli vain maalin ja rakenteen luoma efekti, mutta oli silti vaikuttunut.

Köysiä irrotettiin ja yleisölle vilkutettiin ja huudettiin. Tässä oli heidän tilaisuutensa; kaikkien huomio oli kiinnittynyt juhلالähtöön.

Davi vilkaisi Poksia.

”Oletko aivan varma, että Poks kannattaa ottaa laivaan? Tiedäthän, mitä voi tapahtua, jos se löydetään?”

Mise epäröi, mutta vain hetken.

”Ei sitä löydetä”, Mise vakuutti, eikä Davi jaksanut taistella asiasta sen enempää. Hän antoi periksi siskolleen, kuten aina.

Kaksi räsyistä lasta sekä kullanuskea sakaali livahtivat luukusta sisään, eikä kukaan huomannut heitä. Ruuma oli valtava sokkelo, rakennettu täyteen erilaisia osioita, kehikoita ja looseja. He piiloutuivat nopeasti pimeisiin nurkkiin, hiipivät laatikoiden suomassa suojassa ja tutkivat uutta valtakuntaansa.

Kaikilla oli kiire, ja miksei olisikaan, purjehdus oli alkamassa, ja silloin kukaan ei voinut laiminlyödä omaa paikkaansa. Sen verran Misenkin tiesi.

He löysivät pienen sopen, jonka lautojen välistä avautui suikalemainen näkymä laiturille.

Torvi soitti viimeisen kerran.

Purjeet kääntyivät auki ja täyttyivät välittömästi pulleiksi puolipalloiksi. Ilmalaiva nytkähti liikkeelle satamasta, ja pian sen ja saaren välillä oli metrejä, ensin kymmenen, sitten sata.

Kaksoset katsoivat loittonevaa kotiaan silmät suurina. Sakaalisaari oli keisarikunnassa pienehkö, korkeintaan keskikokoinen ilmaisaari. Se oli soikiomainen, sata kilometriä pitkä ja kahdeksankymmentä leveä. *Liehuvan Lohikäärmeen* miehistölle se oli yksi mitätön piste kartalla, mutta Miselle ja Daville saari oli piirtänyt heidän olemassaolonsa rajat koko heidän 12-vuotisen elämänsä ajan.

Mise tuijotti loittonevaa maata, painoi mieleensä sen rajojen kaaria ja korkealla mutkittelevan muurin sävyjä. Kuinka monta kertaa he olivat juosseet muurin päästä päähän? Ja kertaakaan he eivät olleet nähneet kotisaarensa juuria, jotka nyt roikkuivat ilmassa kuin tippukivet luolassa. Tippukivi oli Sakaalisaaren perusta, joka piti sen kasassa ja paikoillaan keskellä ääretöntä taivaankantta.

Utua oli tänään vähän, joten kaksoset saattoivat erottaa juuret syvälle alaspäin. Mitä kauemmas he etenivät, sitä

pienemmäksi saari kävi. Pian se näytti vain pisteeltä taivaan-
kannella.

Liehuva Lobikäärme puski eteenpäin vauhdin virrassa. Se kynti taivasta riemua purjeissaan, ja Mise olisi voinut vanna, että laiva nauroi.

”Luuletko, että Mamma olisi ylpeä?” Davi kuiskasi.

He istuivat kylki kyljessä ja jalat koukussa pienessä nurk-
kauksessa, jonne muiden pienten ja nelijalkaisten salamatkus-
tajien tassujen vipellys kuului tämän tästä. Poks oli ryöminyt
Misen jalkojen alle ja painanut päänsä tassujensa päälle. Mise
silitti sakaalin karheaa turkkia ja tunsi haikeaa ikävää.

”Mamma olisi niin ylpeä, että keittäisi kiisseliä”, Mise
vastasi.

Hymy levisi Davin kasvoille. Hän muisti kiisselin. Kaik-
ki he muistivat, he Mamman lapset, joita loppua kohti alkoi
olla toistakymmentä. Kiisseli oli ollut erityisten hetkien
herkku. Mamma oli keittänyt passionhedelmäkiisseliä, kun
Davi oli oppinut lukemaan, ja kun Mise oli saanut ensim-
mäisen vuosiluokan todistuksensa koulusta, tarjolla oli
ollut veriappelsiiniikiisseliä. Ja tietysti silloin, kun he olivat
täyttäneet 10 vuotta, Mamma oli keittänyt omaa suosik-
kiaan, sitruuna-vaniljakiisseliä.

Se oli jäänyt viimeiseksi kiisseliksi.

Yhtäkkiä Mise veti sormen huulilleen. Hän oli kuullut
jotain.

Aivan heidän lähellään oli joku tai joitakuita. Mise painautui Davin kylkeen ja yritti pitää nykivän hengityksensä kurissa. Hän tunsu Poksin nuolaisevan kättään kuin rohkaisuksi.

”Miten kauan meidän pitää odottaa?” karhea ääni kysyi.

”Vielä tovi”, matalampi ääni vastasi. ”Ei hätäillä, vaan hoidetaan tämä kunnolla. Ei ainakaan ennen Attabattaa. Sen jälkeen ajankohdalla ei ole oikeastaan väliä.”

”Osa miehistöstä on kapteenille uskollisia”, karhea ääni jatkoi.

”Älä heistä huoli.”

”Mutta mitään epäilyjä ei saa herätä”, ääni penäsi. ”Muu-
ten meillä voi olla edessämme kunnan kahakka, eikä sen lopputuloksesta voi mennä takuuseen.”

”Kukaan ei epäile mitään”, matala ääni vakuutti. ”Myrky ei jätä mitään jälkiä. Kaikki tulee näyttämään luonnolliselta. Ihmisiä kuolee välillä nukkuessaankin, kaikkihan sen tietää.”

Mise pidätti hengitystään ja ryömi hieman eteenpäin. Saavutettuaan korkean laatikon reunan hän kurkisti varovasti sen takaa.

Hän näki kaksi hahmoa, toinen oli pitkä ja toinen keskikokoinen. Pitkällä oli terävä nenä ja punainen, kapealierinen hattu. Keskikokoinen tyyppi oli hatuton, mikä oli tällaisella aluksella poikkeuksellista. Mise näki miehestä vain toisen

puolen. Sitten tämä liikahti ja valo osui kasvoihin. Miehen korvan ylälaidasta puuttui pala.

”Entä elikko?” korvapuoli jatkoi vielä.

”Se saalistaa öisin”, pitkä kuittasi.

Miehet liikkuiivat eteenpäin ruumassa. Heidän askeleidensa kaiku hiipui olemattomiin, mutta kaksoset odottivat pitkään, ennen kuin uskalsivat hengittää normaalisti.

”Laiva on tuskin irronnut satamasta, ja täällä juonitaan jo vallankaappausta”, Mise supisi Davin korvaan. ”Minä niin tiesin, että tästä tulee seikkailu!”

”Ja minä tiesin, että tästä tulee ongelmia”, Davi mutisi takaisin. Hänen silmänsä olivat muuttuneet ruskeiksi.

Enempää he eivät ehtineet sanoa, sillä laatikko heidän edessään työnnettiin rajusti syrjään. Lapset kiskaistiin ruuman valokeilaan niin äkisti, etteivät he ehtineet livistää karkuun. Mise ei uskaltanut kääntää päätään, mutta toivoi, että Poks oli päässyt piiloon.

Kaksosten edessä seisoivat tuiman näköisiä miehistön jäseniä. Yksi heistä sylkäisi räkäklimpin lasten jalkojen juureen.

”Salamatkustajia!” kuului vihainen ääni.